

Sygnatura akt VIII C 672/16

\$%\$VIII/C/672/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Anna Hrydziuszko

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa P. Rzecznika Konsumentów w T. i P. Rzecznika Konsumentów we W. działających na rzecz konsumentki W. W. (1)

przeciwko (...) S.A. we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. we W. na rzecz W. W. (1) kwotę 895 zł (osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami, a od 1 stycznia 2016 r. ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia 26 listopada 2015 r. do dnia zapłaty;

II. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 333,73 zł tytułem opłaty od pozwu, której nie miał obowiązku uiścić powód i wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa;

III. oddala wniosek W. W. (1) o zasądzenie kosztów stawiennictwa na rozprawie.

Sygn. akt VIII C 672/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 26 listopada 2015 r. do Sądu Rejonowego w Łodzi P. Rzecznik Konsumentów A. Ł. działająca na rzecz konsumentki W. W. (1) domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwoty 895 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wg norm przepisanych.

Uzasadniając treść podniesionych żądań podała, iż w dniu 25 października 2013 r. konsumentka zakupiła w sklepie należącym do strony pozwanej torebkę damską - kuferek ze skóry lakierowanej za kwotę 649 zł. W dniu 12 marca 2015 r. konsumentka zgłosiła reklamację z tytułu niezgodności towaru z umową. Strona pozwana nie ustosunkowała się do żądania powódki w terminie 14 dni, przedstawiając jedynie pismo z dnia 18 marca 2015 r. zatytułowane „Opinia rzeczoznawcy do spraw obuwia”. Konsumentka zgłosiła sprawę do P. Rzecznika Konsumentów w T.. Wystąpieniem z dnia 6 maja 2015 r. P. Rzecznik Konsumentów wezwał stronę pozwaną do wymiany towaru na wolny od wad. Pozwana pismem z dnia 15 maja 2015 r. nie odniosła się w sposób merytoryczny do żądań Rzecznika. 22 czerwca 2015 r. konsumentka zleciła wykonanie prywatnej opinii w Instytucie (...) w Ł., dotyczącej zakupionej przez powódkę u strony pozwanej torebki. Z opinii tej wynika, że uszkodzenie torebki jest wadą materiałową, za którą odpowiedzialność ponosi strona pozwana. W konsekwencji P. Rzecznik Konsumentów przedstawił stronie pozwanej oświadczenie powódki o odstąpieniu od umowy oraz zażądał zwrotu kwoty 649 zł tytułem ceny zapłaconej za torebkę oraz 246 zł

tytułem wykonanej ekspertyzy. Strona pozwana zażądała wtedy udostępnienia jej towaru do przeprowadzenia analizy produktu, co też konsumentka uczyniła. Powódce do dnia wniesienia pozwu nie zostały zwrócone pieniądze, dlatego też wniesienie pozwu stało się konieczne i uzasadnione.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu w kwocie 197 zł.

W uzasadnieniu strona pozwana zarzuciła, iż konsumentce nie przysługiwało uprawnienie do zwrotu gotówki w sytuacji, gdy nie zgłosiła uprawnienia do naprawy, bądź wymiany towaru na nowy. Przede wszystkim jednak strona pozwana wskazała, że reklamacja została zgłoszona po upływie 6 miesięcy od daty wydania towaru. Konsumentka, zdaniem strony pozwanej, nie wykazała dostatecznie, że wada towaru tkwiła w nim w chwili jego wydania. W szczególności, zdaniem strony pozwanej, tej okoliczności nie dowodzi treść opinii Instytutu (...) w Ł., sporządzona na zlecenie konsumentki.

Jednocześnie strona pozwana podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu.

Postanowieniem z dnia 2 marca 2016 r. sprawa została przekazana tut. Sądowi jako miejscowo właściwemu (k.56).

Na rozprawie w dniu 10 października 2016 r. do sprawy po stronie powódki wstąpił P. Rzecznik Konsumentów we W. G. M.. Rzecznik podtrzymując stanowisko powódki oświadczył, że strona pozwana przedkładając w odpowiedzi na zgłoszenie reklamacyjne konsumentki prywatną opinię wydaną przez osobę trzecią, w rzeczywistości nie ustosunkowała się w żaden sposób do reklamacji. Ponadto wniósł o zasądzenie na rzecz powódki kosztów jej dojazdu na rozprawę i noclegu we W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2013 r. konsumentka W. W. (1) zakupiła w sklepie należącym do strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W., w galerii handlowej w Ł., torebkę damską numer katalogowy SM – MO A za kwotę 649 zł.

Dowód: - paragon fiskalny, k.7.

W dniu 12 marca 2015 r. konsumentka zgłosiła reklamację przedmiotowego obuwia wskazując, że folia stanowiąca powłokę torebki oderwała się na obu rączkach. Konsumentkę poinformowano, że ustosunkowanie się do jej żądań nastąpi w terminie 14 dni od daty otrzymania zgłoszenia. Nadto, w formularzu zgłoszenia reklamacyjnego wskazano, iż pisemne stanowisko sprzedawcy w kwestii rozpatrzenia reklamacji dostępne będzie dla kupującego w miejscu zakupu towaru, bądź w Biurze (...) znajdującym się we W. przy ul. (...) w 14. dniu od daty otrzymania reklamacji. Wskazano również, iż na życzenie reklamującego może on zostać powiadomiony telefonicznie lub poprzez e-mail o sposobie rozpatrzenia reklamacji.

Konsumentka zaakceptowała powyższe i złożyła swój podpis pod zgłoszeniem.

Dowód: - formularz zgłoszenia reklamacyjnego z dnia 12 marca 2015 r., k. – 8-9,

- zgłoszenie reklamacyjne z dnia 12 marca 2015 r. k. 10-11.

W dniu 18 marca 2015 r. r. na zlecenie strony pozwanej sporządzono opinię rzeczoznawcy do spraw obuwia, zgodnie z którą w przedmiotowym produkcie nie stwierdzono niezgodności towaru z umową, w tym wad techniczno–materiałowych. Dodatkowo opinia wskazała, że reklamacja jest niezasadna przez wzgląd na to, że wada została wykryta po upływie 6 miesięcy od dnia zakupu, a zatem brak jest podstaw aby domniemywać, że wady tkwiły w towarze w dniu jego wydania.

Dowód: - opinia rzeczoznawcy do spraw obuwia z dnia 18 marca 2015 r. k.12.

Konsumentka zleciła wydanie opinii o jakości skóry lakierowanej Instytutowi (...) w Ł.. Opinią z dnia 22 czerwca 2015 r. stwierdzono, że m.in. na elementach korpusu torebki widoczne są nieliczne, mechaniczne zarysowania powłoki lakierowanej, na elementach nośnych rączek występują wyraźne uszkodzenia - popękanie i schodzenie zewnętrznej, cienkiej folii lakierowej i odsłonięcie znajdującej się pod spodem skóry wykończonej warstwą o jaśniejszej barwie, na rączkach występuje widoczny brak związania cienkiej zewnętrznej warstwy lakierowej ze znajdującą się pod spodem skórą a uszkodzona folia lakierowa schodzi z całej powierzchni rączek po lekkim pociągnięciu naddartej warstwy, odstawanie i schodzenie zewnętrznej folii lakierowej widoczne jest również na elemencie wewnętrznym torby, tj. na krawędzi elementu obszycia kieszonki znajdującej się wewnątrz torby, przy ekspresie, powyżej metalowego elementu z napisem (...). Opinia wskazuje, że uszkodzenie folii lakierowej na rączkach torebki damskiej o kodzie 5M- (...) wynikające z delikatności (niewłaściwej jakości) folii i braku właściwego związania jej z warstwą wykończenia, jest więc wadą skóry. Odstawanie i schodzenie zewnętrznej folii lakierowej widoczne jest również na elemencie wewnętrznym torby, w miejscu nie narażonym na intensywne użytkowanie. Uszkodzenie torebki jest wadą materiałową spowodowaną niewłaściwą jakością materiału skórzanego, z którego wykonana została torebka. Wada nie była widoczna w momencie zakupu i jest konsekwencją normalnego użytkowania wyrobu.

Powódka za wydanie przedmiotowej opinii poniosła koszt w kwocie 246 zł.

Dowód: - opinia Instytutu (...) w Ł. z dnia 22 czerwca 2015 r. – k. 13 – 14,

- faktura VAT nr (...) z dnia 22 czerwca 2015 r. – k. 15.

Pismem z dnia 6 maja 2015 r. P. Rzecznik Konsumentów w T. wystąpił z propozycją polubownego rozwiązania sporu konsumenckiego, wskazał, że konsumentka oczekuje na wymianę towaru na wolny od wad w terminie do 7 dni od daty wpływu niniejszego pisma. P. Rzecznik Konsumentów wskazał, że oczekuje na przedstawienie stanowiska strony pozwanej w terminie 14 dni.

W odpowiedzi strona pozwana wskazała, że nie znajduje podstaw do zmiany swojego dotychczasowego stanowiska. Wskazała również, że roszczenie powódki o zwrot gotówki w zgłoszeniu reklamacyjnym było przedwczesne albowiem w pierwszej kolejności przysługuje naprawa albo wymiana towaru, dopiero gdy są one niemożliwe konsumentowi przysługuje prawo żądania obniżenia ceny, bądź odstąpienia od umowy.

Dowód: - wystąpienie P. Rzecznika Konsumentów w T. z dnia 6 maja 2015 – k. 16 -17,

- pismo strony pozwanej z dnia 15 maja 2015 r. – k. 18 -19.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 31 lipca 2015 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 895 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania prywatnej ekspertyzy oraz zapłaconej ceny torebki w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Jednocześnie konsumentka złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży z dnia 25 października 2013 r.

Dowód:- wezwanie z dnia 31 lipca 2015 r. – k. 21-22.

Pismem z dnia 11 sierpnia 2015 r. Rzecznik ponownie zwrócił się o ustosunkowanie się do żądań powódki.

Dowód: - pismo z dnia 11 sierpnia 2015 r., k. 20.

Strona pozwana zleciła wykonanie kolejnej opinii przez rzeczoznawcę ds. obuwia. Ten w opinii z dnia 26 października 2015 r., podtrzymał w całości wcześniej wyrażone stanowisko.

Dowód: - opinia z dnia 26 października 2015 – k. 23.

Oględziny torebki wykonane przez biegłego sądowego wykazały, że produkt wykazuje się zbyt małą siłą wiążącą warstwy wykończeniowej skóry, w tym głównie zewnętrznej powłoki, która byłaby odporna na obciążenia wynikające

z normalnych warunków użytkowania torebki. Na powierzchniach korpusów torebki nie stwierdzono rozwarstwień powłok wykończeniowych, ale te elementy w trakcie użytkowania nie są obciążone tak, jak są obciążone ręczki do noszenia torebki.

Uszkodzenie folii lakierowej na rączkach jest skutkiem nieprawidłowo związanej folii lakierowej z podłożem, tj. z powierzchnią skóry, co przy rączkach narażonych na intensywność użytkowania doprowadziło do wystąpienia uszkodzeń. Nie stwierdzono żadnych śladów mogących wskazywać na uszkodzenie mechaniczne, spowodowane przez użytkownika w sposób nie związany ze zwykłym procesem użytkowania. Uszkodzenie folii lakierowej na rączkach przedmiotowej torby jest wynikiem nieprawidłowego połączenia tej folii z warstwą barwiącą na skórze. Niedostateczna trwałość połączenia folii lakierowej z podłożem (warstwą wykończeniową skóry), stanowi wadę materiałową skóry, którą zastosowano do wykonania przedmiotowej torebki. Wada ta istniała i była niewidoczna w dacie zakupu torebki, a ujawniła się dopiero w procesie normalnego użytkowania.

Dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu kaletnictwa inż. T. K. z dnia 15 czerwca 2016 r. – k. 73- 75.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezsporna w sprawie była okoliczność, iż konsumentka W. W. (2) zakupiła u strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. torebkę damską ze skóry lakierowanej, w kolorze brązowym. Okoliczność wystąpienia przez konsumentkę ze zgłoszeniem reklamacyjnym oraz fakt jego przyjęcia przez stronę pozwaną także nie było przedmiotem sporu.

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy wada torebki istniała w chwili jej wydania konsumentce, stanowiąc wadę materiałową produktu, za którą odpowiedzialność ponosi strona pozwana, czy też wada ta wynikała z niewłaściwego użytkowania towaru przez konsumentkę oraz czy konsumentka była uprawniona do odstąpienia od zawartej umowy sprzedaży oraz żądania zwrotu uiszczonej ceny.

Roszczenie wyrażone w pozwie znajdowało oparcie w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002, nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Art. 1 ust. 1 cyt. ustawy stanowi, iż ma ona zastosowanie do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny). Niewątpliwie zakupiona przez konsumentkę torebka jest towarem konsumpcyjnym, nabytym w celu niezwiązanym z jej działalnością zawodową, czy też gospodarczą.

Z mocy przepisu art. 4 ust. 1 powołanej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Powyższe domniemanie rodzi po stronie sprzedawcy odpowiedzialność za wady rzeczy tkwiące już w dniu jej wydania. Strona pozwana podniosła, że powyższe domniemanie nie może znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie z uwagi na przekroczenie wskazanego terminu. Strona pozwana wskazywała ponadto, że w związku z tym to na powódce spoczywał ciężar wykazania okoliczności, iż wada torebki nie powstała wskutek niewłaściwego użytkowania. Zdaniem strony pozwanej nie była wystarczającym dowodem na tę okoliczność opinia Instytutu (...) w Ł., sporządzona na zlecenie konsumentki.

Za wystarczający dowód na tę okoliczność należało jednak uznać opinię biegłego sądowego z zakresu kaletnictwa inż. T. K., sporządzoną na zlecenie Sądu, zgodnie z którą wada torebki była wadą materiałową, która istniała już w chwili wydania towaru konsumentce, a jednocześnie nie była wtedy wadą widoczną. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Jej spójna i logiczna treść pozwoliła więc Sądowi za przyjęcie jej wniosków jako podstawy do rozstrzygnięcia sporu pomiędzy stronami i uznanie, że wada torebki istniała w chwili jej zakupienia przez konsumentkę.

Stwierdzenie wady produktu zaktualizowało uprawnienia konsumentki przewidziane w art. 8 cyt. ustawy, który stanowi: jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia (ust. 1). Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna (ust. 4).

Powódka zgłaszając reklamację zażądała od strony pozwanej zwrotu ceny. Strona pozwana odmówiła uznania reklamacji, przy czym przyczyną odmowy nie był rodzaj żądania zgłoszonego przez powódkę, ale zakwestionowanie istnienia niezgodności towaru z umową. Powódka w związku z odmową uznania reklamacji złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy pismem z dnia 31 lipca 2015 r. (k. 21).

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 494 § 1 k.c. Strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Strona, która odstępuje od umowy, może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. Zwrot świadczenia na rzecz konsumenta powinien nastąpić niezwłocznie (§ 2). Tym samym, wraz ze skutecznym odstąpieniem przez powódkę od umowy, po jej stronie powstało żądanie zwrotu uiszczonej ceny, po stronie pozwanej zaś obowiązek zadośćuczynienia temu żądaniu. Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, zasadnym było zasądzenie na rzecz powódki kwoty 649 zł.

Konsumentka po otrzymaniu od strony pozwanej opinii rzeczoznawcy ds. obuwia, która to w swej treści wykluczała niezgodność z umową wydanego jej towaru, w tym wad techniczno- materiałowych, zleciła wydanie ekspertyzy Instytutowi (...) w Ł.. Z tego tytułu, poniosła wydatek w kwocie 246 zł, udokumentowany przedłożoną do akt fakturą VAT nr (...) (k.15). Sąd stwierdził, że kwota ta stanowi szkodę, wynikłą z nienależytego wykonania zobowiązania przez stronę pozwaną, dlatego też uznał za zasadne zasądzenie roszczenia pozwu także w tym zakresie.

Jedynie na marginesie należy zaznaczyć, że Sąd nie przychylił się do twierdzeń działającego na rzecz konsumentki W. P. Rzecznika Konsumentów podniesionych na rozprawie w dniu 10 października 2016 r., iż przedstawienie konsumentce opinii prywatnej z dnia 18 marca 2015 r. nie stanowiło ustosunkowania się strony pozwanej do jej zgłoszenia reklamacyjnego. Zdaniem Sądu, pomimo tego, że pismo to nie zostało sporządzone przez stronę pozwaną, fakt otrzymania go przez konsumentkę od (...) S.A. z siedzibą we W. w sposób jednoznaczny wskazuje, że strona pozwana w pełni identyfikowała się z wyrażonym w tej opinii stanowiskiem, przedstawiając je konsumentce jako swoje.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł na treści art. 481 k.c., z którego wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.).

Mając na uwadze, iż P. Rzecznik Konsumentów działający na rzecz W. W. (1) domagał się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, Sąd zasądził od kwoty 859 zł odsetki ustawowe, a od 1 stycznia 2016 r. ustawowe za opóźnienie, liczone od dnia 26 listopada 2015 r. (data złożenia pozwu w placówce pocztowej) do dnia zapłaty.

W tym stanie rzeczy, należało orzec, jak w punkcie I wyroku.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał stronie pozwanej, jako przegrywającemu proces, uiścić na rzecz Skarbu Państwa (tutejszego Sądu) kwotę 333,73 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci wydatku na poczet wynagrodzenia biegłego (w kwocie 303,73 zł) oraz tytułem należnej opłaty sądowej od pozwu, której P. Rzecznik Konsumentów, zwolniony od obowiązku ponoszenia opłat sądowych na mocy art. 96 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010 Nr 90 poz. 594 ze zm.) nie uiścił (kwota 30 zł).

P. Rzecznik Konsumentów na rozprawie w dniu 10 października 2016 r. złożył wniosek o zasądzenie na rzecz konsumentki jej kosztów dojazdu na rozprawę oraz kosztów noclegu we W.. Żądanie to Sąd uznał za nieuzasadnione, przede wszystkim przez wzgląd na okoliczność, iż konsumentka nie wstąpiła do postępowania w charakterze powódki. Gdyby to uczyniła, przysługiwałyby jej wszystkie uprawnienia procesowego strony, a co za tym idzie także możliwość żądania zwrotu kosztów procesu, jednocześnie jednak byłaby obowiązana do uiszczenia należnej opłaty sądowej od pozwu. Należy zważyć także na fakt, że konsumentka nie była wzywana do stawiennictwa na termin rozprawy w dniu 10 października 2016 r., stawiając się na nią z własnej inicjatywy.

Z powyższych względów, orzeczono jak w sentencji.